

Rainbow vliegt naar Colombia

Roekoe! Weten jullie wie ik ben? Ik ben Rainbow de duif. Ik vlieg de hele wereld over en als ik terugkom in Nederland, vertel ik jullie verhalen over de bijzondere kinderen die ik heb ontmoet.

Ik kom net terug uit Colombia, een land dat heel ver weg ligt: aan de overkant van de oceaan. Daar was ik in de hoofdstad Bogotá. Die stad is zo groot, het lijkt alsof er geen einde aan komt. Ik zag ook mensen wonen op een berghelling, in hele kleine huizen.

Weet je hoe dat komt? In Colombia is het zestig jaar oorlog geweest. Veel mensen waren bang voor alle gevechten en kwamen naar de stad Bogotá, omdat het daar gelukkig veiliger was. Maar nu wonen er zoveel mensen in die stad, dat er niet genoeg huizen zijn en niet genoeg werk. Veel mensen zijn arm. Zo arm, dat kinderen soms moeten werken om te zorgen dat er genoeg geld is om eten te kopen. Vaak stoppen ze dan met school. Toen ik over al die huisjes vloog, zag ik een jongen die tussen het vuil naar lege plastic flessen zocht. Vanuit de lucht zag ik veel lege flessen liggen. Ik pakte er eentje op met mijn snavel en vloog naar hem toe. "Hallo, ik ben Rainbow. Kan ik je helpen?" "Nou, heel graag," antwoordde hij. "Wat aardig van je! Ik ben Pedro." "Wat doe je eigenlijk met al die flessen?," vroeg ik. "Die breng ik naar mijn ouders," zei Pedro. "Zij zamelen flessen in en verkopen die. Daar kunnen zij eten van kopen. Samen met mijn broer help ik mijn ouders daarbij." Ik werd er verdrietig van. "Gaan jullie dan niet naar school?," vroeg ik aan Pedro. "We gingen een tijdlang niet naar school. Omdat we onze ouders hielpen, hadden we geen tijd meer om ons huiswerk te maken en gingen we niet over. Maar, we gingen wel naar een bijzondere plek hier in de buurt. Daar vertelden ze ons dat het belangrijk is om wél naar school te gaan. Ik ga daar nu heen, samen met mijn broer. Ga je mee?" Natuurlijk ging ik met Pedro mee. Voor de deur van die bijzondere plek stond een mevrouw die heel vriendelijk keek. Ze zei: "Hallo Pedro, hallo Stefan, komen jullie binnen?" We gingen een gebouw binnen dat er heel vrolijk uitzag, met mooie kleuren en schilderijen op de muren. Binnen waren nog veel meer kinderen. Ze waren druk bezig. Sommigen waren aan het rekenen, anderen aan het knutselen, spelen of zingen. Het was een vrolijke boel! Pedro ging de trap op. Ik vloog snel achter hem aan. Hij liep naar het dak van het gebouw. En weet je wat ik daar zag? Een moestuintje. Op het dak! Pedro zag dat ik verbaasd was. "Een aparte plek voor een moestuin, he?," zei hij lachend tegen mij. "Samen met andere kinderen verbouw ik hier groenten. We zaaien en oogsten de groente zelf. Soms zaaien we ook bloemen." Pedro is erg blij dat hij naar deze speciale plek toe kan. "Ik kom hier heel graag. En dankzij de lieve juffen hier, ga ik nu ook weer naar school. Zij hebben met mijn ouders gepraat. Ik hoef nu thuis minder te helpen, en krijg hier hulp bij mijn huiswerk. Ik ben heel blij dat ik weer op school zit."

Gesprekje

- Wat vinden jullie van dit verhaal? Wat valt jullie op?
- Moeten jullie je ouders weleens helpen met klusjes in huis? Wat vind je daarvan?
- Hoe zouden jullie het vinden als zoveel moest werken, dat je niet meer naar school zou kunnen?
- Wat kunnen wij doen om kinderen als Pedro te helpen?

Zie ook volgende pagina

Doe-idee

Koop zonnebloempitten of andere zaadjes en stop steeds één zaadje in een potje met grond. Het is extra leuk om de potjes met de kinderen te versieren! Zet de potjes op een zichtbare plek in de kerk neer en geef ze iedere week tijdens de dienst water, samen met de kinderen. Een mooie gelegenheid om kort iets over dit project in Colombia te vertellen! Laat kinderen een potje bij iemand langs brengen zodra de (zonne)bloemen opgekomen zijn. Ze kunnen daarbij vertellen dat kinderen in Colombia groenten en bloemen verkopen! Is er ook een tuin bij de kerk waar de kinderen mogen zaaien?